4

DE MORTE ANNAE DVCIS DE GIOIOSA

PARIS ET AMIRALII FRANCIAE ETC.

GVILIELMI BLANCI IVNIORIS
Sixti v. Summi Pontificis Cubiculary intimi

ELEGIA CONSOLATORIA

AD ILLVSTRISSIMVM, ET REVERENDISSIMVM
FRANCISCVM CARDINALEM DE GIOIOSA
Galliarum Protectorem, Patronum colendissimum.

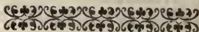

SVPERIORVM PERMISSV.

ROMAE, Ex Typographia Titi & Pauli de Dianis Fratrum.

CIϽ. IϽ. XXCVII.

ILLVSTRISSIMO
AC REVERENDISSIMO
D. FRANCISCO DE GIOIOSA
S. R. E. CARDINALI AMPLISSIMO, GALLIARVM PROTECTORI, VETERI PATRONO SVO,

Guilielmus Blancus Iunior.

PTIMI clientis cùm ſit, non ſolùm proſperis, & ſecundis, ſed aduerſis etiam, & adflictis rebus Patrono adeſſe, non poſſum ipſe (Patrone optime) fratrum tuorum mortem tibi, & Galliæ, immò etiam vniuerſo Chriſtiano Orbi acerbiſſimam, ſolis ipſis glorioſiſſimam non lugere, aut lugenti tibi non adeſſe. Nam cùm decimo ab hinc anno ætate propè pares, ſed fortuna longè diſpares Toloſæ eodem tempore, eadem in ſchola, eodem plerunque ſub tecto pietatis, & literarum ſtudia ſimul coleremus, & præuiderem ipſe tacitus ob egregiam, & præclaram indolem tuam ad quam dignitatem iam tùm electus Electenſis Epiſcopus exſpectareris, ac creſcentibus vnà cum virtute tua ornamentis tuis mea etiam in te creſceret obſeruantia; iamq; euenerit, vt quemadmodùm neque

ad virtutem, neque ad dignitatem tuam vlla ferè ampliùs fieri poteſt acceſſio, ita neque ad meam illam obſeruantiam aliquid addi poſſit, non poteſt etiam meus iſte luctus, in quem me tuus vocat, non ſummus eſſe. Sed vereor ne Prætorio interdicto aduersùs nos agatur, ſi meum, aut tuum hunc luctum dixero, qui publicus, & communis omnium eſſe debet, vt eſt commune damnum. Vnius enim amiſſione Eccleſia Catholica propugnatorē acerrimum, Gallia lumen, & ornamentum maximum, REX miniſtrum fideliſſimum, exercitus Ducem fortiſſimum, tu fratrem cariſſimum, boni omnes præſidium certiſſimum amiſere. Verùm quemadmodùm moderatus luctus animi pietatem, ita immoderatus eiuſdem intemperantiam prodit, atq. illum quidem ita ſequi debemus, vt hunc fugiamus, & ita dolore affici, vt non deficiamus. Quare, ne ad hanc alteram partem verus ille, & fraternus amor deflectere te faciat, meum hoc carmen legendum tibi offero, quod ſi non omnem omninò abſtergebit dolorem, (neque enim tantum de illo ſperare debeo) at ſaltem aliqua conſolatione te permulcebit. Ego interim virtute functis fratribus benè precabor, & quantò illi ocyùs de vita deceſſerunt, tantò te tardiùs deceſſurum augurabor. Ex Vrbe, prid. Cal. Decemb. CIↃ IↃ XIIIC.

AD
ILLVSTRISSIMVM
ET REVERENDISSIMVM
FRANCISCVM CARDINALEM
DE GIOIOSA

GVILIELMI BLANCI ALBIENSIS I. C.

Elegia consolatoria.

PONE modum lacrumis; iam tot noctesq; diesq;
Turgidulæ lacrumis immaduere genæ.
Mitte tuos questus; iam totã questibus Vrbẽ,
Atq; ipsa implesti planctibus astra tuis.
Desine tot trahere ex imo suspiria corde,
Ne simul ex imo corde trahas animam.
Nil tibi nunc lacrumæ, tibi nil suspiria prosunt,
Et vanos questus ventus, & aura ferunt.
Et lacrumæ, & questus, & tot suspiria fratres
A tumulo possent si reuocare tuos,
Tybris inundaret lacrumis, suspiria ventos
Opprimerent, questu contremeretq; solum.
Hæc nihilum prosunt, quoniam quos Parca recepit,
Hos vllis precibus reddere nescit atrox.
Plangis adhuc? largoq; humectas flumine vultum?
Quid sibi vult planctus? quid sibi flumen aquæ?

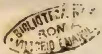
Quònam abijt duris prudentia cognita rebus?
Quònam animus constans, propositiq́ tenax?
Te tua relligio teneris mihi cognita ab annis,
Te tua vera fides sic lacrumare vetant.
Tu iustum, fateor, trahis alto è corde dolorem,
Iustaq́ lugendi nunc tibi caussa datur.
Heu! fratres cecidere duo, Dux concidit Annas,
Quo priùs inuicto tot cecidere duces.
Corruit heu! regni columen, belliq́ coruscum
Fulmen, totius præsidiumq́ plagæ.
Concidit heu! fidei vindex acerrimus ille,
Tam benè diuinæ relligionis amans.
Ecquis erit, qui non in questus ora resoluat?
Ecquis erit, qui non proluat imbre genas?
Ille ego, magnificis modò qui solatia verbis
Præbebam ah! luctu vincor & ipse tuo.
Ecce cadunt lacrumæ mihi nunc in singula verba,
Ecce mea infelix obstruit ora dolor.
Hei! loquar? vt medijs vox languida faucibus hæret?
Quin tandem erumpet questus in astra meus.
Hei mihi! vt occubuit letho memorabilis Heros?
Hei mihi! quàm tristi cæde peremptus obit?
Quis feret adflicto mihi nunc solamina, si quod
Solamen tantus poßit habere dolor.
Sed quid ego imprudens quæro solatia solus?
Vnius ob cædem Gallia tota gemit.

Gallia tota gemit passos laniata capillos,
Vnguibus & teneras dilacerata genas.
*R*EX *luget lacrumis oculos perfusus obortis,*
Nec ficto vultu spem simulare potest.
Maximus indoluit SIXTVS, *cui Gallia cura,*
Optimus indoluit pignora cæsa parens.
Purpurei doluere Patres, gemuere Quirites,
Nec solum tangit te pius iste dolor.
,, Iustorum cædem iustos lugere necesse est,
,, Verùm aliquem par est luctibus esse modum.
Tandem igitur, Francisce, tuas depone querelas:
Vnde tibi tantus prouenit iste dolor?
Fratrem habui, dices, quem mors mihi sæua peremit!
Est tibi nunc frater, qui tibi frater erat.
Antè erat in regno? nunc illum Regia Cæli
Poßidet: est, alio sit licet ipse loco.
*R*EGI *gratus erat? Cælesti gratus & ille*
Regi. Pollebat? Pollet & ille magis.
Sed magno fratrem fueram complexus amore?
,, Non perit immiti morte superstes amor.
Mortuus ergo ille est? Quin viuit. Viuit? Et immò
Sic viuit, nunquam poßit vt inde mori.
Sed fratres casus mihi binos abstulit vnus,
Vt modò lugendi sit mihi caußa duplex!
Quid faceres, si cæde parens periisset eadem?
Iactura hoc lucrum tu minus esse putas?

Sed fratres cecidere duo! Scis, inclyte Præsul,
Vt cecidisse duos, sic superesse duos.
Sed cecidit victus frater fortißimus Annas!
Ex illo hostis atrox, vnde triumphet, habet.
An cecidit victus, toties qui vicit? ab hoste
Qui toties domito clara trophæa tulit?
Martyrij palmam obtinuit, si Martyr habetur,
Qui vult pro vera relligione mori.
Sed frater noctu ante oculos mœstißimus Annas
Sæpius in somnis visus adesse mihi!
Proh dolor! adspexi concretos sanguine crines,
Adspexi hostili vulnera facta manu!
Annas qualis erat? quantum mutatus ab Anna?
Heu! præ vulneribus vix mihi notus erat!
Quid gemis? adspicias pendentē in stipite CHRISTVM,
Hostili adspicias vulnera facta manu.
Adspicias CHRISTI *laceros crudeliter artus,*
Sentibus adspicias tempora cincta feris.
Tanta etiam pro fratre tuo perpessus IESVS,
Pro CHRISTO *frater debuit ergo pati.*
Debuit ille pati, quoniam perpessus IESVS:
Sed rapuit fratres mors inopina duos!
An ne immortales tibi fratres esse putabas?
,, *Prudenti nunquam mors inopina venit.*
Bello aderant, præerantq; simul: qui castra sequuntur,
Hos nescis quouis tempore posse mori?

Num

Num soli fratres cecidere? cadentibus illis
Marte etiam aduerso tot cecidere viri.
„Omnis pugna anceps. Et ego sub Principe SIXTO,
Cùm volet in Turcas aspera bella geri,
Fortè cadam, medios ferro irrupturus in hostes,
Et maria vndabunt sanguine tincta meo.
Non debet fratrum noua mors, Francisce, videri:
Res vetus est alÿs, quæ tibi visa noua.
Exstincti fratres: & tu moriere: nec vllum
A morte immunem fecit in Orbe Deus.
Desine continuis Cælum vexare querelis:
„ Longa dies luctum, tristitiamq́ leuat.
Ergo tuos abigat tua nunc prudentia luctus,
Quod faciet, nisi tu feceris, ipsa dies.

EPITAPHIA IN EVNDEM.

I.

Magnificos ageret cùm victo ex hoste triumphos,
Iamq; Annas nomen ferret in astra suum,
Inuidiam Martis mouit, ne fortè triumphos
Victo è Marte sibi quæreret ille nouos.
Annas Marte cadit, ne Mars tandem occidat Anna,
Quid loquor? immò Anna Mars pereunte perit.

II.

Scis tibi nunc periisse Parem: sed, Gallia, nescis
Anne Pari posthàc sis paritura parem.

